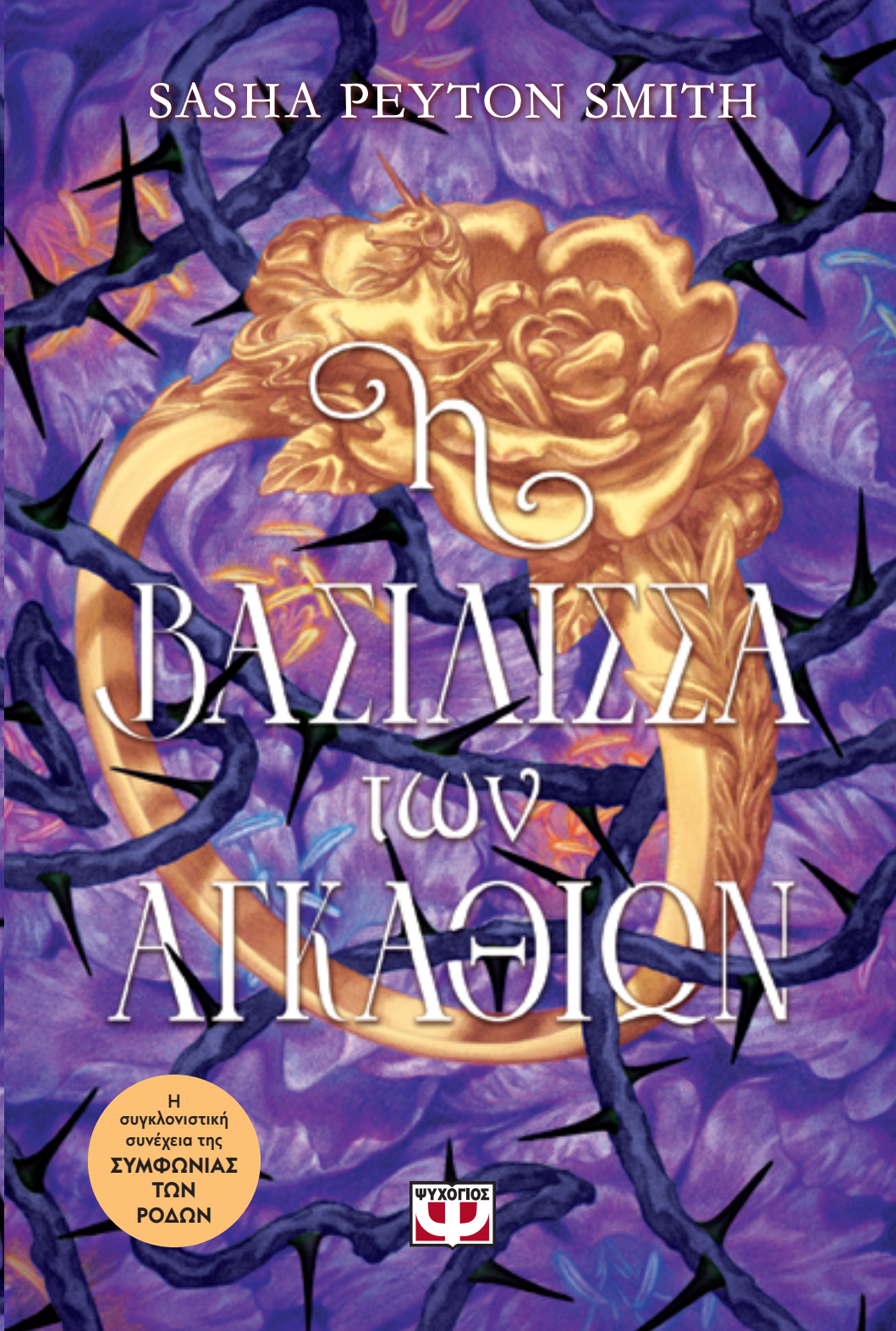
SASHA PEYTON SMITH

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΚΑΘΙΩΝ

Η συγκλονιστική συνέχεια της **ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ**

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η βασίλισσα των αγκαθιών**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Thorn Queen
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Νέα Υόρκη 2026
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sasha Peyton Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Molly Fehr
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Sasha Peyton Smith, 2026
© Εικαστικού εξωφύλλου: Tran Nguyen, 2026
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2026

ISBN 978-618-01-6396-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών (Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | **PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.**
Από το 1979 | *Since 1979*
Έδρα: | Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr
psichogios.gr

SASHA PEYTON SMITH

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΚΑΘΙΩΝ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Για την Κέισι.
Έχω εσένα και είμαι εντάξει για πάντα.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Υπάρχουν μέρη σαν αυτό παντού, μέρη όπου μπαίνεις
μικρό κορίτσι, από τα οποία δεν επιστρέφεις ποτέ.

ΛΟΥΙΖ ΓΚΛΟΥΚ, *Averno*

Γιατί ορκίστηκα ότι ήσουν όμορφη,
νόμιζα ότι ήσουν λαμπερή,
αλλά είσαι μαύρη σαν την κόλαση,
σαν τη νύχτα σκοτεινή.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ, *Σονέτο 147*

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΕΜΕΤ ΝΤΕ ΒΕΡΕ

Συνεχώς ξεχνάνε να με ταΐσουν.

Αυτό που με ξυπνάει είναι το στομάχι μου που γουργουρίζει, όχι οι σταγόνες του νερού που πέφτουν ρυθμικά από τους τοίχους πάνω στο πρόσωπό μου. Έπειτα από εβδομάδες, αυτές τις έχω συνηθίσει, την πείνα όμως όχι.

Τις πρώτες μέρες μού έφερναν δίσκους με μπαγιάτικο ψωμί και μισοσαπισμένα φρούτα τα οποία δεν μπορούσα να αναγνωρίσω. Τουλάχιστον, νομίζω ότι ήταν κάθε μέρα. Δεν υπάρχει φως εδώ, κι έτσι δεν μπορώ να είμαι σίγουρος.

Αλλά μετά τα διαστήματα ανάμεσα στα γεύματα μεγάλωσαν.

«Πρέπει να με ταΐζετε πιο συχνά», είπα σε έναν από τους φρουρούς. Η φωνή μου είχε γίνει τραχιά από την αχρησία. «Είμαι θνητός. Θα πεθάνω, αν δε με ταΐζετε». Μπορεί ο Μπραμ να θέλει να με τιμωρήσει, αλλά δε θέλει να πεθάνω. Αν μη τι άλλο, πρέπει να το πιστέψω αυτό.

Ο φρουρός απάντησε με ένα γρύλισμα και έφυγε, μουρμουρίζοντας ότι οι θνητοί είναι υπερβολικά εύθραυστοι.

Αυτό ήταν πριν από πέντε ύπνους.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Σηκώνω το χέρι και αγγίζω τη φρέσκια ουλή στο κρανίο μου όπου η λαβή του σπαθιού ενός από τους φρουρούς με έριξε αναίσθητο την πρώτη μου μέρα εδώ. Έχει επουλωθεί πλήρως τώρα, και αυτός είναι ο μόνος τρόπος που έχω για να μετράω τον χρόνο. Έχουν περάσει τουλάχιστον δυο εβδομάδες, πιθανότατα περισσότερο.

Αξιολογώ το υπόλοιπο σώμα μου. Το πουκάμισό μου είναι σκισμένο παντού, λεκιασμένο από το αίμα και βρόμικο. Από κάτω του, τα πλευρά μου προεξέχουν, ανησυχητικά έντονα. Στη γωνία, το παλτό μου είναι μαζεμένο σε μια μπάλα. Το χρησιμοποιώ σαν μαξιλάρι. Τα άλλα απομεινάρια από τον γάμο, η μαραμένη μου μπουτονιέρα, το διαλυμένο μου ρολόι τσέπης, η βασιλική κορδέλα από μπλε μετάξι, είναι όλα στριμωγμένα στη γωνία. Μόνο ένα χρήσιμο εργαλείο βρήκα ανάμεσά τους.

Η θύμηση εκείνης της μέρας τσούζει περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη πληγή, ωστόσο εκεί πηγαίνει το μυαλό μου όταν κλείνω τα μάτια μου. *Το πρόσωπό της.* Η απογοήτευση που ζωγραφίστηκε εκεί όταν συνειδητοποίησε ότι αποτύχαμε.

Την απογοήτευσα.

Κάθε στιγμή που περνάω σε αυτό το κελί την απογοητεύω.

Δε θα επιβιώσω για πολύ ακόμη. Αν θέλω να έχω κάποια ελπίδα να δραπετεύσω, πρέπει να δράσω τώρα, όσο έχω ακόμη τη δύναμη.

Βρίσκομαι σε παραλήρημα, ωστόσο ο ήχος των βημάτων στην πέτρινη σκάλα δεν είναι δημιούργημα της φαντασίας μου. Αυτή τη φορά είναι ένας πιο μικρόσωμος φρουρός, κάποιος που έχω ξαναδεί. Ωραία. Νομίζω ότι θα μπορούσα να τον εξουδετερώσω, αν φτάναμε ως εκεί.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Σπρώχνει τον δίσκο με το φαγητό μέσα από το κενό κάτω από τα κάγκελα, αδιαφορώντας για το γεγονός ότι το ποτήρι με το νερό χύνεται σε όλο το ψωμί και το μουλιάζει. Επίσης τώρα δεν έχω τίποτα να πιω.

Καταπίνω το φαγητό με μικρές μπουκιές για να μην κάνω εμετό και περιμένω μία ώρα περίπου για να ηρεμήσει το στομάχι μου. Περίμενα εβδομάδες ελπίζοντας ότι ο Μπραμ θα με ελευθέρωνε, αλλά δε θα έχω για πολύ ακόμη τη δύναμη να προσπαθήσω να αποδράσω και αρνούμαι να καθίσω εδώ και να περιμένω να πεθάνω. Αυτό το φοβάμαι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο καραδοκεί πέρα από αυτά τα κάγκελα.

Παίρνω την ασημένια παραμάνα της μπουτονιέρας μου και τη γλιστράω μέσα στη σιδερένια κλειδαριά της πόρτας του κελιού μου.

Τη στριφογυρίζω ψαχουλεύοντας τον μηχανισμό και έπειτα από μερικά αγωνιώδη λεπτά ακούγεται μια κλαγγή και η πόρτα ανοίγει με ένα τρίξιμο.

Νιώθω τέτοια ανακούφιση, ώστε μου έρχεται να βάλω τα κλάματα, αλλά δεν πρέπει να χάσω την αυτοσυγκέντρωσή μου ακόμη.

Με το σώμα μου κολλημένο στον τοίχο, παραμένω κρυμμένος στις σκιές. Υπάρχουν μερικοί ακόμα φυλακισμένοι εδώ κάτω, αλλά είναι όλοι τους κουλουριασμένοι στις γωνίες των κελιών τους, υπερβολικά αναίσθητοι, αδύναμοι ή απαθείς για να με καρφώσουν.

Στρίβω σε μια γωνία, μετά σε μια άλλη, διασχίζω το φιδογυριστό τούνελ και μετά επιτέλους τη βλέπω: η πέτρινη σκάλα. Η διέξοδός μου.

Ανεβαίνω έναν όροφο και βλέπω ήλιο για πρώτη φορά μετά τον γάμο. Ζεστό κίτρινο φως εισχωρεί από μια πύλη στο

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πάνω μέρος της σκάλας σαν φάρος. Έχω σχεδόν φτάσει εκεί, με τα χέρια μου τεντωμένα, όταν ακούω βιαστικά βήματα πίσω μου. Ο φρουρός δε λέει τίποτα, απλώς με αρπάζει από πίσω και ρίχνει το πανάλαφρο σώμα μου από τη σκάλα σαν να μην είναι τίποτα.

Ο κρόταφός μου χτυπάει στην άκρη ενός σκαλιού και αρχίζει να κυλάει αίμα από το πλάι του προσώπου μου και να τρέχει από το αυτί μου σαν ποτάμι.

Με κλοτσάει δυνατά στο στομάχι και μετά με χτυπάει με τη λαβή του σπαθιού του στο σημείο ανάμεσα στα φρύδια μου.

Λένε ότι, όταν είσαι ετοιμοθάνατος, η ζωή περνάει μπροστά από τα μάτια σου, αλλά εγώ δε βλέπω τίποτα άλλο εκτός από εκείνη. Η Άιβι στο πίσω μέρος μιας σκούρας άμαξας, η Άιβι καλυμμένη με λάσπη, με το στέμμα της Βασίλισσας του Μαΐου στο κεφάλι της, η Άιβι να δαγκώνει το χείλος της μέσα σε έναν κήπο, η Άιβι ξαπλωμένη από κάτω μου σε ένα πανδοχείο. Η φακίδα στον ώμο της που λαχταρούσα να φιλήσω. Μια ατίθαση ξανθιά μπούκλα. Ζεστά καστανά μάτια. Ένα κοκκίνισμα στα μάγουλά της.

Άιβι. Άιβι. Άιβι. Άιβι.

Δε μετανιώνω για τίποτα από όλα αυτά. Όχι εφόσον σήμαιναν ότι μπόρεσα να την έχω.

Με τυλίγει ένα σκοτάδι και η τελευταία μου σκέψη είναι η Άιβι Μπέντον με το νυφικό της να διαγράφεται από τον χρυσαφένιο ήλιο. Νιώθω ζεστασιά για πρώτη φορά εδώ και εβδομάδες.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Αγγλία, Οκτώβριος 1848

«Πες μου ξανά την ιστορία του βασιλιά των νεράιδων».

Είναι ένα γκρίζο απόγευμα, τόσο κρύο, ώστε ούτε καν η θερμότητα της δυνατής φωτιάς δε φτάνει καλά καλά στο κρεβάτι. Ρυάκια βροχής γλιστράνε στα τζάμια των παραθύρων και κυλάνε στους λιθόστρωτους δρόμους από κάτω.

Ο Μπραμ με κοιτάζει έχοντας το κεφάλι του στην ποδιά μου, με τα μάτια του στο ίδιο γκρι χρώμα με τον ουρανό, λαμπυρίζοντας στο αδύναμο φως. Το κεφάλι του ακουμπάει σε μια στοίβα από παπλώματα πάνω στα πόδια μου.

«Πες μου, Άιβι».

Περνάω τα δάχτυλά μου απαλά μέσα από τα μαλλιά του και αναστενάζω.

«Πρέπει να ξεκουραστείς».

Τα μάτια του κλείνουν καθώς κουνάει το κεφάλι του αρνητικά.

«Μίλησέ μου μέχρι να αποκοιμηθώ». Βάζει τα πόδια του κάτω από το πάπλωμά μου και ξέρω ότι δεν πρόκειται να καταφέρω να τον βγάλω από το κρεβάτι μου τώρα.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Κάποτε ήταν ένας νεραϊδένιος βασιλιάς που ήταν πολύ αγαπητός στον λαό του», ξεκινάω.

Ο Μπραμ μουρμουρίζει, ικανοποιημένος. Περνάω απαλά το δάχτυλό μου πάνω από τη μυτερή κορυφή του αυτιού του και κουλουριάζεται ακόμα περισσότερο, σαν μια γάτα κάτω από τον ήλιο.

«Ήταν όμορφος και καλοκάγαθος και όλοι όσοι τον συναντούσαν μαγεύονταν από την παρουσία του».

«Και ήταν και διασκεδαστικός», με διορθώνει ο Μπραμ, με τα μάτια του ακόμη κλειστά.

Τραβάω ένα κομμάτι κομφετί από το σημείο όπου είχε κολλήσει στα απαλά κυματιστά μαλλιά του.

«Ο πιο διασκεδαστικός από όλους».

Αυτή είναι η πρώτη φορά που τον βλέπω εδώ και μέρες. Απουσίαζε, γλεντούσε με τους αυλικούς του και τα παιχνίδια τους.

«Και όμορφος», προσθέτει ο Μπραμ.

«Τόσο όμορφος, που σου κοβόταν η ανάσα». Του λέω ψέματα συνεχώς, αλλά αυτή η συγκεκριμένη δήλωση είναι αλήθεια.

Χαμηλώνω το βλέμμα και κοιτάζω το πρόσωπό του – τις λεπτεπίλεπτες μπλε φλέβες στα βλέφαρά του, την έντονη γραμμή του σαγονιού του, τα σαρκώδη ροζ χείλη του, τα πυκνά του φρύδια που είναι μια απόχρωση πιο σκούρα από τα καστανόξανθα μαλλιά του, την τέλεια μύτη του. Περνάω το μικρό μου δαχτυλάκι κατά μήκος της γέφυράς της.

Τα δάχτυλά μου θέλουν να τυλιχτούν σε μια γροθιά και να τη σπάσουν. Μπορώ να φανταστώ το αίμα να στάζει πάνω στα χείλη του, να γλιστράει στο πιγούνι του και να πέφτει στον γιακά του ανοιχτού πράσινου σακακιού του. Όμως δεν είναι ώρα γι᾽ αυτό – όχι ακόμη.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Έχουν περάσει σχεδόν τέσσερις μήνες από τον ατυχή γάμο μου, εκείνον που κατέληξε με τον Έμετ και τη Λίντια να αγνοούνται και τη Βασίλισσα Μορ αλυσοδεμένη. Η χώρα έχει καταρρεύσει μετά τη διάλυση όλων των συμφωνιών της.

Τους πρώτους μήνες του γάμου μας, ο Μπραμ με αγνοούσε σχεδόν ολοκληρωτικά. Με άφηνε μόνη, κλειδωμένη μέσα στο Παλάτι του Κένσινγκτον έχοντας για παρέα μόνο τις κυρίες επί των τιμών μου και το γέρικο σκυλί του Έμετ, το Γουρούνι. Θα αναρωτιόμουν αν ο Μπραμ θυμάται καν την ύπαρξή μου, αν δεν ξυπνούσα για να τον βρω να κοιμάται στο κρεβάτι μου. Ξεκίνησε ως ένα σπάνιο γεγονός, τόσο σπάνιο, ώστε πίστευα ότι ίσως, μέσα στο μεθύσι του μετά τα γλέντια, να χανόταν και να περνούσε το κρεβάτι μου για το δικό του. Αλλά μετά άρχισε να συμβαίνει πιο συχνά, όπως και το να ψιθυρίζει το όνομά μου στον ύπνο του. Τις περισσότερες μέρες ξυπνούσα την αυγή από ένα επαναλαμβανόμενο *Άιβι, Άιβι, Άιβι.*

Δεν αναγνώριζε ποτέ την ύπαρξή μου με κανέναν άλλον τρόπο.

Και τότε, πριν από μερικές εβδομάδες, στα τέλη Σεπτεμβρίου, ανακοίνωσε ότι θα μετακομίζαμε στο Μπαθ για το φθινόπωρο και έδωσε εντολή στις καμαριέρες μου να ετοιμάσουν τα πράγματά μου. Έπειτα από μέρες, η άμαξά μας σταμάτησε μπροστά στη νέα μας κατοικία, με μια δεύτερη άμαξα να ακολουθεί μεταφέροντας τα πολυάριθμα μπαούλα μου (όλα τους γαλάζια, διακοσμημένα με τη νέα μου βασιλική σφραγίδα σε χρυσό, φυσικά).

Η Βασιλική Ημισέληνος είναι το πιο γνωστό αρχιτεκτονικό σημείο του Μπαθ. Ένα μισοφέγγαρο από τριάντα σπίτια στη σειρά χτισμένα από την μπεζ πέτρα του Μπαθ, με μεγα-

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

λοπρεπείς κίονες και περίτεχνα σκαλισμένες προσόψεις, πάνω σε ένα αχανές πράσινο γκαζόν. Πρώτα από όλα, έγινε μια μαγική ανακαίνιση κατά την οποία γκρεμίστηκαν τοίχοι και προστέθηκαν μυστικά, και όχι-τόσο-μυστικά, περάσματα ανάμεσα στα κτίρια, μεταμορφώνοντας την Ημισέληνο, λειτουργικά, σε χειμερινό παλάτι του Μπραμ. Είναι ένας λαβύρινθος από μυστικά περάσματα, αίθουσες χορού και Άλλους που αράζουν μέσα σε περίτεχνα σαλόνια.

Έχουμε εγκατασταθεί στο Νούμερο Ένα της Βασιλικής Ημισελήνου, το διαμέρισμα με την καλύτερη θέα στην πόλη. Ίσως φταίνε οι μικρότεροι χώροι ή ίσως ο Μπραμ να έχει εφησυχάσει, αλλά οι επισκέψεις του είναι πιο συχνές. Έρχεται σε εμένα, με θολά μάτια, την αυγή, το απόγευμα ή το σούρουπο, όταν ο ήλιος κοντεύει να δύσει –όποια ώρα τελειώνουν τα γλέντια του, στην πραγματικότητα– και ακουμπάει το κεφάλι του στην ποδιά μου για παρηγοριά.

Η ανάσα του έχει επιβραδυνθεί τώρα και ξέρω ότι έχει σχεδόν αποκοιμηθεί. Κάτι τέτοιες στιγμές είναι λιγότερο επιφυλακτικός.

«Πώς είναι εκείνοι;» τον ρωτάω ψιθυριστά. Τα φρύδια του σμίγουν σε μια έκφραση δυσαρέσκειας και φοβάμαι ότι το παρατράβηξα.

Αλλά μετά το πρόσωπό του χαλαρώνει και αναστενάζει.

«Δεν ξέρω τι εννοείς».

Είμαι σίγουρη ότι ο Έμετ και η Λίντια βρίσκονται στον Άλλον Κόσμο· πού αλλού θα μπορούσαν να είναι; Δεν υπάρχει κανένα ίχνος τους σε όλη την Αγγλία, παρά τις προσπάθειές μου να τους βρω.

Όμως ο Μπραμ αρνείται να μιλήσει γι᾽ αυτούς.

Διέταξε να απομακρυνθούν τα πορτρέτα του Έμετ από το

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Παλάτι του Κένσινγκτον αμέσως μετά τον γάμο μας και δε μου επιτρέπεται ούτε καν να αναφερθώ στη Λίντια.

Είναι λες και το αγόρι που αγαπάω και η αδελφή μου δεν υπήρξαν ποτέ.

Μέσα στο κεφάλι μου ουρλιάζω, αλλά συνεχίζω να χαϊδεύω απαλά τα μαλλιά του Μπραμ έως ότου η ανάσα του ακολουθεί έναν ρηχό ρυθμό και ξέρω ότι κοιμάται.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι όταν είναι πλέον τελείως αναίσθητος και προσεύχομαι να συνεχίσει να κοιμάται κατά τη διάρκεια του αποψινού γλεντιού.

Έξω από την κρεβατοκάμαρά μου, το σπίτι είναι ένας σίφουνας δραστηριότητας. Οι καμαριέρες σκαλίζουν τα τζάκια σε κάθε δωμάτιο, διατηρώντας τις φωτιές ζωντανές ενάντια στην ψύχρα του Οκτωβρίου. Υπηρέτες τρέχουν από δωμάτιο σε δωμάτιο για να σιγουρευτούν ότι όλα είναι έτοιμα για απόψε. Στον αέρα κρέμεται η πικρή γεύση του φόβου. Κάνω ό,τι μπορώ για να προστατεύω το προσωπικό μας από την οργή του, αλλά κανείς δε θέλει να γίνει στόχος του θυμού του Βασιλιά Μπραμ.

Διασχίζω τον τρίτο όροφο ως την άλλη άκρη των ιδιωτικών μου διαμερισμάτων και δίνω εντολή στις καμαριέρες μου να με ντύσουν με τη βραδινή μου τουαλέτα. Ανάμεσά τους, το πρόσωπο της Λότι είναι μια μόνιμη παρηγοριά. Παλιά φίλη του Έμετ, είναι από τους λίγους ανθρώπους στους οποίους μπορώ να μιλήσω ανοιχτά. Περιμένει με ένα ψαλίδι κατσαρώματος στο χέρι.

«Άργησες».

«Είμαι η βασίλισσα, επομένως όλοι οι άλλοι ήρθαν νωρίς, σωστά;» Το αστείο δεν είναι ιδιαιτέρως επιτυχημένο, ωστόσο η Λότι ελευθερώνει ένα προσποιητό γέλιο.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Πώς είναι ο βασιλιάς;» ρωτάει καθώς φτιάχνει τα μαλλιά μου.

«Κοιμάται», απαντάω βραχνά. Με γνωρίζει αρκετά ώστε να μη με πιέσει άλλο.

Μου φοράει μια πράσινη μουαρέ μεταξωτή τουαλέτα και τοποθετεί μια τιάρα στο κεφάλι μου. Είμαι ντυμένη πιο κομψά από όσο είχα ντυθεί ποτέ όσο ζούσα στην Πλατεία Μπελγκρέιβ, αλλά δεν μπορώ παρά να νιώσω ότι φοράω ένα κοστούμι. Κοιτάζω τον εαυτό μου σκυθρωπά στον καθρέφτη και ελευθερώνω μια ανάσα.

Το τούνελ που οδηγεί στο γλέντι είναι διακοσμημένο με πολύχρωμες γιρλάντες που πιάνονται συνεχώς στην τιάρα μου.

Πίσω μου, η Έμι τραβάει άλλη μία από το κεφάλι μου.

«Μέχρι να φτάσεις, θα μοιάζεις με πολυέλαιο».

«Δε θα καταλάβαιναν τη διαφορά. Πιθανότατα θα πίστευαν ότι έτσι είναι η ανθρώπινη μόδα και θα εμφανίζονταν όλοι τους στο γλέντι της επόμενης εβδομάδας φορώντας καπέλα από κρεπ χαρτί».

Οι τέσσερις κυρίες επί των τιμών μου –η Μάριον Θορν, η Φέιθ Φέρτσαϊλντ, η Όλιβ Λάιζονμπι και η Έμι Ίτο– παλιότερα ήταν ανταγωνίστριές μου για το χέρι του Μπραμ, αλλά πλέον είναι οι πιο έμπιστες φίλες μου.

Μπαίνουμε σαν ομάδα στο γλέντι. Η αίθουσα χορού ανήκει στον Ράιον, τον πιο στενό φίλο και σύμβουλο του Μπραμ. Έλαβε ως δώρο το σπίτι δίπλα στο δικό μας: ταιριαστό, αν σκεφτεί κανείς τη θέση του στην αυλή.

Είμαι πάντα νευρική στα γλέντια της αυλής, όμως απόψε τα νεύρα μου είναι τελείως τσιτωμένα. Θα παρευρεθεί η Ορέλια Βάλεν και έχω ένα σχέδιο να φέρω εις πέρας.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Σφίγγω τα χέρια μου πίσω από την πλάτη μου για να κρύψω το πόσο ιδρωμένα είναι και κοιτάζω αγχωμένα τη Φέιθ.

«Απλώς πάρε ανάσα», ψιθυρίζει.

Κάτι υγρό διαποτίζει τη μεταξωτή μου παντόφλα και χαμηλώνω το βλέμμα, ενώ προσεύχομαι να είναι ποτό, αλλά ανακαλύπτω ότι το πάτωμα είναι ήδη πασαλειμμένο με αίμα. Είναι πολύ νωρίς γι᾽ αυτό, αλλά κοιτάζω στο κέντρο του δωματίου και βλέπω μια ομάδα από θνητούς με θολά μάτια να στροβιλίζονται αδιάκοπα, με τα πόδια τους πληγιασμένα από τον χορό. Μισώ τον τρόπο με τον οποίο η Όλιβ κοκαλώνει δίπλα μου και πιάνει το χέρι μου για να βρει παρηγοριά. Φοβάται και φταίω εγώ γι᾽ αυτό. Τα δικά μου λάθη επέτρεψαν στον Μπραμ να αποκτήσει όλη αυτή τη δύναμη.

Υπάρχει ένα σκιώδες εσωτερικό μπαλκόνι, διακοσμημένο με μαραμένα φύλλα κερασιάς και κεριά, πάνω στο οποίο μια μπάντα παίζει έναν σκοπό με έναν συνδυασμό από ανθρώπινα και νεραϊδένια όργανα. Ο βαθύς ήχος του μπάσου φτάνει ως το μεδούλι μου.

Δεν υπάρχει κανένα πέπλο ευπρέπειας σε αυτά τα γλέντια. Δεν υπάρχουν κάρτες χορού ούτε συνοδοί ούτε μητέρες που προσπαθούν να βολιδοσκοπήσουν τη γαμήλια αγορά. Δε χρειάζεται να καταφύγεις στις πιο σκοτεινές γωνιές του κήπου για να φιλήσεις κάποιον, όχι όταν είναι απολύτως αποδεκτό να τον κολλήσεις στον τοίχο μπροστά σε όλους.

«Μην πιείτε τίποτα», προειδοποιώ τα άλλα κορίτσια.

«Μην ανησυχείς για εμάς». Η Φέιθ γυρίζει τα μάτια της προς τα πάνω. «Ξέρουμε πια».

Οι Άλλοι θέλουν τα γλέντια τους να έχουν ένα θέμα, και το αποψινό είναι το Άγριο Κυνήγι.

Οι καλεσμένοι είναι ντυμένοι με έναν συνδυασμό κλασι-

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

κής αγγλικής ενδυμασίας κυνηγιού, λευκά σακάκια και τουίντ, καθώς και αυτό που θα πρέπει να είναι παραδοσιακά ρούχα του Άλλου Κόσμου, χρυσές πανοπλίες με λεπτεπίλεπτα σκαλίσματα και χιτώνες σε έντονο πράσινο χρώμα. Κάποιοι είναι ντυμένοι ζώα, με μάσκες που απεικονίζουν αλεπούδες, αγριόχοιρους με χαυλιόδοντες και σκυλιά της Κόλασης.

Στην πλάτη μου έχω περασμένη μια φαρέτρα με βέλη, η οποία δένει στο μπροστινό μέρος του φορέματός μου με ένα λουρί από σμαράγδια πάνω σε μια χοντρή χρυσή αλυσίδα.

Η Μάριον με σκουντάει στο πλευρό.

«Να τη».

Στην άλλη πλευρά του χάους που επικρατεί στην αίθουσα χορού, η Ορέλια Βάλεν στέκεται με την πλάτη της να ακουμπάει στον τοίχο, κρατώντας ένα χρυσό κύπελλο μπροστά στον θώρακά της. Κοιτάζει το πάτωμα, αλλά κανείς δεν της δίνει προσοχή εκτός από εμάς τις πέντε.

«Καλύτερα να πάμε τώρα, πριν ξυπνήσει ο Μπραμ», λέω.

Η Όλιβ εξακολουθεί να χλωμιάζει στη σκέψη της κατασκοπείας, αλλά προσπαθεί να φανεί γενναία.

Η Ορέλια Βάλεν είναι ένα μικρόσωμο πλάσμα, ασυνήθιστα κοντή για νεράιδα, με χρυσαφένια μαλλιά που φτάνουν ως τη μέση της και τεράστια πράσινα μάτια. Είναι ντυμένη στο στιλ της αυλής του Μπραμ, με μακριά μανίκια που φτάνουν ως το πάτωμα και ένα αλλόκοτο συνονθύλευμα ανθρώπινης μόδας: μια εν μέρει ορατή φουντωτή φούστα, αταίριαστες μεταξύ τους παντόφλες, ένα κόκκινο σακάκι κυνηγιού δεμένο γύρω από τη μέση της. Για να ταιριάζει με το αποψινό θέμα, φοράει ένα ζευγάρι κέρατα ελαφιού στο κεφάλι της.

«Χαίρομαι *τόσο* πολύ που σε βλέπω, Ορέλια», της λέω χαιρετώντας τη με ένα χαμόγελο. Αυτή η γιορτή δεν είναι δική

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

μου, αλλά, μιας και είμαι η βασίλισσα, όλοι περιμένουν πάντα από εμένα να συμπεριφέρομαι σαν οικοδέσποινα.

«Η πρόσκληση του Ράιον με τιμά, Μεγαλειοτάτη». Κάνει μια υπόκλιση με το κεφάλι της αλλά η φωνή της είναι αδύναμη.

Παίρνω το άδειο κύπελλο από το χέρι της και το δίνω στη Μάριον, που το αντικαθιστά με ένα γεμάτο.

«Πώς είναι ο σύζυγός σου, είναι καλά;» ρωτάω. Ο Παξ είναι ένας από τους πιο έμπιστους συμβούλους του Μπραμ. Με ξανθά μαλλιά και μια ειρωνική έκφραση, είναι από εκείνους που συμπαθώ λιγότερο.

«Είναι καλά, Μεγαλειοτάτη», απαντάει, κρατώντας τα μάτια της καρφωμένα στο πάτωμα.

Της χαρίζω ένα ζεστό χαμόγελο.

«Σε παρακαλώ, δεν υπάρχει λόγος για όλη αυτή την επισημότητα. Ελπίζω να μπορείς να μας σκεφτείς» –κάνω μια παύση και δείχνω τα άλλα κορίτσια– «όλες μας σαν φίλες».

Αυτό καταφέρνει να της αποσπάσει ένα μικρό χαμόγελο.

«Ευχαριστώ, Μεγαλειοτάτη».

Η Μάριον έρχεται να σταθεί δίπλα μου και οδηγεί επιδέξια τη συζήτηση σε μια πρόσφατη επίσκεψη στη μοδίστρα. Συμμετέχουν και τα άλλα κορίτσια αναφέροντας ότι ράβουν τις χειμερινές τους γκαρνταρόμπες για τους κρύους μήνες που έρχονται. Τόσο δυτικά του Λονδίνου, τα πρωινά είναι ήδη παγωμένα, με ανέμους που υψώνονται από την κοντινή θάλασσα, αν και το ψύχος είναι ακόμη έναν δυο μήνες μακριά.

Η Ορέλια δείχνει να ηρεμεί όταν ακούει τα κορίτσια να μιλάνε για καινούρια γάντια και μανδύες με γούνινους γιακάδες, και το απολαμβάνω. Όλα αυτά είναι μέρος του σχε-

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

δίου. Το αποψινό γλέντι είναι μόνο το πιο πρόσφατο βήμα μιας συνωμοσίας που εκτελούμε εδώ και μήνες.

Δεν ήταν εύκολο να βρούμε τον πιο αδύναμο κρίκο στην αυλή του Μπραμ. Οι σύμβουλοί του του είναι απόλυτα πιστοί και οι γυναίκες τους δείχνουν να είναι εξίσου πιστές στους συζύγους τους. Δεν πίστευα ότι θα μπορούσα να πω κάτι χωρίς να ρισκάρω να φτάσει στα αυτιά του Μπραμ.

Όμως η Ορέλια είναι διαφορετική. Στο πρώτο γλέντι που έλαβα μέρος είδα τις άλλες συζύγους να χασκογελάνε εις βάρος της πίσω από τις βεντάλιες τους από φτερά εντόμων. Μετά μία από αυτές σκόνταψε σκόπιμα με το μυτερό της παπούτσι και λέκιασε το φόρεμα της Ορέλια με τούρτα. Ο σκοπός ήταν να φανεί σαν ατύχημα, αλλά μπορούσα να καταλάβω ότι δεν ήταν.

Τότε ήταν που ξεκίνησε η συνωμοσία μας. Πρώτα, την επισκέφθηκαν η Φέιθ και η Μάριον, προσφέροντάς της συμβουλές για το πώς να καθαρίζει τους λεκέδες βουτυρόκρεμας από το μετάξι. Η Έμι την πήγε για ιππασία. Εγώ της έστειλα ένα καινούριο σάλι, με τη δικαιολογία ότι δεν ταίριαζε με κανένα κομμάτι της γκαρνταρόμπας μου.

Απόψε είναι το αποκορύφωμα όλης μας της προσπάθειας να κάνουμε τη διστακτική Ορέλια να ρίξει τις άμυνές της κοντά μας. Την έχουμε περικυκλώσει τώρα. Έτοιμες για το δολοφονικό χτύπημα.

Σκύβω και ισιώνω το ελαφρώς στραβό διαμαντένιο κολιέ της Ορέλια.

«Ήθελα να ρωτήσω πώς ήταν το ταξίδι σου ως εδώ».

«Ω, πολύ ευχάριστο, Μεγαλειοτάτη». Πίνει μια γουλιά από το κύπελλό της. «Μάγεψαν τα σπίτια κατά μήκος της Βασιλικής Ημισελήνου για να είναι συνδεδεμένα, κι έτσι δε χρειάστηκε καν να βγω έξω».

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Δεν εννοούσα το ταξίδι σου ως το γλέντι, αγαπητή μου». Χαμογελάω. «Εννοούσα το ταξίδι σου ως την Αγγλία από τον Άλλον Κόσμο».

Διστάζει, σαν ένας λαγός που πιάστηκε σε μια παγίδα, και φοβάμαι ότι την πίεσα πάρα πολύ και πάρα πολύ σύντομα, αλλά μετά πίνει μια μεγαλύτερη γουλιά και λάμπει.

«Το ταξίδι ως την Αγγλία ήταν υπέροχο. Ο Βασιλιάς Μπραμ…»

Ξαφνικά, εμφανίζονται δυο φρουροί του Μπραμ και σηκώνουν την Ορέλια στον αέρα.

Ουρλιάζει τρομοκρατημένη και κλοτσάει με τα αταίριαστα παπούτσια της.

«Αφήστε την κάτω αμέσως!» διατάζω. «Είναι εντολή από τη βασίλισσά σας».

Όμως οι φρουροί δε με κοιτάζουν καν.

Η Ορέλια κλαίει με λυγμούς καθώς τη βγάζουν σηκωτή από την αίθουσα χορού.

«Μην το πείτε στον βασιλιά, σας παρακαλώ. Δε θέλω να θυμώσει μαζί μου. Θα είμαι καλή. Θα είμαι καλή. Θα είμαι καλή».

«Αφήστε την κάτω», επιμένω, αλλά είναι λες και είμαι αόρατη γι᾽ αυτούς.

Τα ουρλιαχτά της Ορέλια γίνονται ασυνάρτητα, δεν είναι πλέον ικετευτικά, αλλά έχουν αντικατασταθεί από έναν καθαρό τρόμο.

Οι φρουροί δεν της δίνουν σημασία. Συνεχίζουν να την τραβάνε και η πόρτα για κάποιο άλλο σπίτι ή πέρασμα κλείνει με δύναμη. Προσπαθώ να γυρίσω το πόμολο, αλλά είναι κλειδωμένη.

Τραβάω την πόρτα ξανά και ξανά έως ότου τα μάτια μου

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

πλημμυρίζουν με δάκρυα αγανάκτησης. Η Έμι ακουμπάει το χέρι της στον ώμο μου.

«Άιβι, σταμάτα. Δημιουργείς σκηνή».

Κάνω πίσω και σκουπίζω τα μάτια μου.

Τώρα ξέρω δύο πράγματα. Ένα: Απέτυχα στο ένα και μοναδικό αληθινό σχέδιο που είχα για να μάθω για τον Άλλον Κόσμο, το πρώτο βήμα για να πάρω τον Έμετ και τη Λίντια πίσω. Δύο: Ο Μπραμ και οι φρουροί του με παρακολουθούν πιο στενά από όσο είχα φανταστεί.

Εκείνη τη στιγμή η μουσική σταματάει. Η γιορτή διακόπτεται.

Και ο Μπραμ μπαίνει μέσα.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Ο Μπραμ πιάνει το μπράτσο μου καθώς κάνει το πλήθος να χωριστεί στα δύο και με σφίγγει στο πλευρό του τόσο δυνατά ώστε πονάω.

«Νόμιζα ότι σκόπευες να ξεκουραστείς», λέω γλυκά. Και μάλιστα, βασιζόμουν σε αυτό, περίμενα συγκεκριμένα ένα γλέντι στο οποίο ο Μπραμ θα ήταν πάρα πολύ εξουθενωμένος για να παρευρεθεί, αλλά φαίνεται ότι τα σχέδιά μου ήταν μάταια.

Ο Μπραμ με κοιτάζει, με το συναίσθημα να τρεμοπαίζει στα γκρίζα του μάτια.

«Αποφάσισα ότι προτιμάω να είμαι μαζί σου. Αν δε σε ήξερα καλύτερα, θα πληγωνόμουν. Είναι σαν να μη με θέλεις εδώ». Κρατάει το πρόσωπό του ουδέτερο, τη φωνή του απαλή, όμως ξέρω τον Μπραμ αρκετά καλά πλέον ώστε να μπορώ να εντοπίσω την οργή που σιγοβράζει από κάτω. Βρίσκεται στην επίπονη πίεση στα πλευρά μου καθώς με σφίγγει επάνω του. Για οποιονδήποτε άλλον μέσα στο πλήθος, ίσως να φαίνεται σαν να είμαστε ερωτευμένοι. Το ίδιο γρήγορα, με αφήνει.

Ο Μπραμ ανεβαίνει στην εξέδρα στο μπροστινό μέρος

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

του δωματίου και μου γνέφει να πάω κοντά του. Δεν υπάρχει δεύτερος θρόνος· περιμένει από εμένα είτε να καθίσω στα γόνατά του είτε να σταθώ πίσω του.

Νοσταλγώ τις μέρες που κοιτούσα από την άλλη άκρη μιας γεμάτης κόσμο αίθουσας χορού και εκείνος μού χαμογελούσε καθησυχαστικά.

Ξέρω τώρα ότι έπαιζε θέατρο, αλλά ήταν τόσο καλός σε αυτό, ώστε φαινόταν αληθινό. Για εμένα ήταν αληθινό.

Ανεβαίνω στην εξέδρα και αφήνω ένα φιλί στο μάγουλό του, ενώ σιγουρεύομαι ότι οι αυλικοί του μας κοιτάζουν. Ένα από τα πιο παράξενα πράγματα με τον Μπραμ είναι ότι το σώμα του δεν είναι ποτέ ζεστό όπως εκείνο ενός ανθρώπου. Το δέρμα του έχει πάντα την ίδια θερμοκρασία με τον αέρα γύρω του. Όταν τα χείλη μου τον αγγίζουν, νιώθω σαν να φιλάω κάτι νεκρό.

Δε χαμογελάει ακριβώς αλλά τα μάτια του μαλακώνουν καθώς με κοιτάζει. Μια τούφα καστανόξανθα μαλλιά πέφτει πάνω στο μέτωπό του.

«Βασιλιά Μπραμ!» Μια αφύσικα όμορφη γυναίκα με περίτεχνα πλεγμένα ασημένια μαλλιά έρχεται χοροπηδώντας κοντά του. «Χόρεψε μαζί μου!»

«Είμαι με την Άιβι», λέει εκείνος χαμηλόφωνα.

Εκείνη γελάει τόσο δυνατά, ώστε μπορώ να δω μέχρι μέσα στον λαιμό της.

«Δεν την ξέρουμε! Δεν έχει σημασία!»

Ο Μπραμ κατεβαίνει από την εξέδρα και κλοτσάει τα πόδια της γυναίκας, κάνοντάς τη να πέσει στα γόνατα πάνω στο μαρμάρινο πάτωμα. Αρπάζει τα μαλλιά της και τραβάει το κεφάλι της πίσω, έως ότου με κοιτάζει, παίρνοντας μια κοφτή ανάσα πόνου.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

«Είναι η βασίλισσά σου», λέει εκείνος ψυχρά. «Ζήτα συγγνώμη».

«Συγγνώμη», ψελλίζει η γυναίκα.

«Μεγαλειοτάτη», τη διορθώνει ο Μπραμ. «Ζητάς συγγνώμη από τη Μεγαλειότητά Της».

«Συγγνώμη, Μεγαλειοτάτη», στριγκλίζει εκείνη. Ο Μπραμ απελευθερώνει τα μαλλιά της σχεδόν απορριπτικά.

Η γυναίκα με κοιτάζει περιφρονητικά καθώς σηκώνεται όρθια, αλλά δε ρισκάρει να πει τίποτα άλλο με τον Μπραμ τόσο κοντά. Την αρπάζουν γρήγορα από τον αγκώνα και την τραβάνε μέσα σε μια αλυσίδα από Άλλους, που χορεύουν σε κύκλους.

Κοιτάζω τον Μπραμ και τραβάει μια γιρλάντα από εκεί όπου θα πρέπει να είχε κολλήσει στο στέμμα μου.

«Δε χρειαζόταν να το κάνεις αυτό», λέω.

«Φυσικά και χρειαζόταν».

Ανοίγω το στόμα μου. Το κλείνω ξανά. Δεν ξέρω πώς να αντιδράσω.

Κάποιες μικρές στιγμές σαν αυτήν, θα ήταν εύκολο να φανταστώ ότι νοιάζεται για εμένα. Αλλά μετά ρίχνω μια ματιά στην ομάδα των μαγεμένων θνητών και στα ματωμένα πόδια τους στη μέση της αίθουσας χορού και ξέρω ότι ο Μπραμ είναι ανίκανος να νοιαστεί πραγματικά.

Αυτό που υπάρχει ανάμεσά μας είναι κάτι πιο παράξενο και πιο σκοτεινό: δεν είναι ενδιαφέρον και σίγουρα δεν είναι αγάπη.

«Θα πρέπει να είσαι πιο προσεκτική». Το πρόσωπό του είναι ανέκφραστο με έναν τρόπο που παγώνει το αίμα μου.

«Δεν ξέρω τι εννοείς». Άρνηση, άρνηση, άρνηση. Αυτό είναι το μόνο όπλο που έχω στο οπλοστάσιό μου.

© Sasha Peyton Smith, 2026/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Παντρεμένη με τον έναν αδελφό.
Ερωτευμένη με τον άλλον.

Αφού κέρδισε το χέρι του νεραϊδένιου βασιλιά, η Άιβι είναι τώρα βασίλισσα της Αγγλίας. Όμως, με την άνοδό του στον θρόνο, ο βασιλιάς εξαπέλυσε τις νεράιδες στον κόσμο των ανθρώπων και εκείνες, έχοντας μείνει για εκατοντάδες χρόνια μακριά από τα αγαπημένα τους παιχνίδια εις βάρος των θνητών, προσπαθούν, με μανιασμένο ξεφάντωμα, να αναπληρώσουν τον χαμένο χρόνο. Για να επιβιώσει, η Άιβι προσποιείται τη γλυκιά, αφοσιωμένη σύζυγο αλλά, πίσω από το χαμόγελό της, συνωμοτεί για να ανατρέψει τον σύζυγό της, να σώσει την αδελφή της, τη Λίντια, και να σμίξει ξανά με τον έρωτα της ζωής της, τον Έμετ. Η μοίρα τόσο της Αγγλίας όσο και του Άλλου Κόσμου εξαρτάται από το πόσο μακριά θα φτάσει η Βασίλισσα Άιβι για την καρδιά της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-6396-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32002